

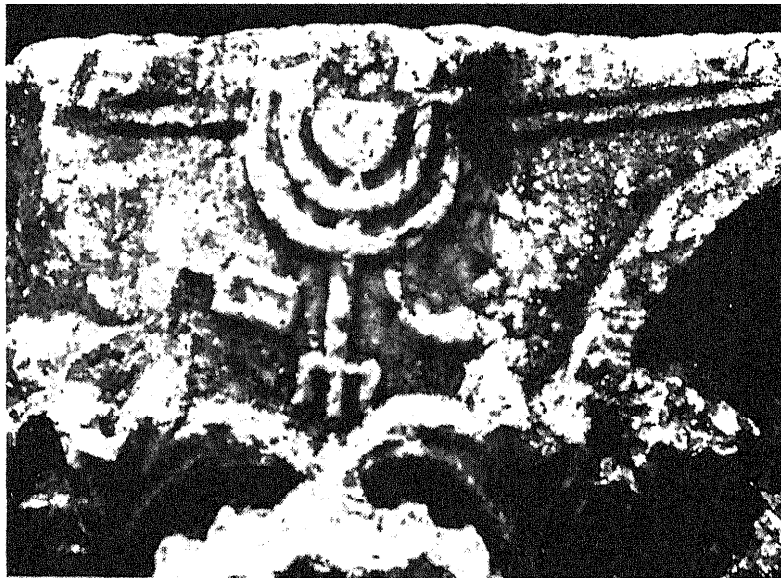
MÉIR WIZELTIR

Időjárás

Júniusi reggel, szemerkél az eső Tel-Avivban.
Alig látható, finom fonalakban esik.
Áznak benne a fák, a futni készülő házak a Reinisz utcán.
Boldogító eső, akár az alvó gyermek álma.

Nedvesek az arcok, az ajkak az ég áldásától.
Az esőn átbotozó napfény a házak falának támaszkodik.
Ezer esztendő nekem most annyi, mint egy elmúló nap.
Egy elmúló nap, mely a fakó köveket megemésztí.

Mint kézfejen csaláncsípés, pirosodik rajtam a szerelem.
Fügeméz ízét érzem, régi fájdalomkéval elkeverve.
És szavaktól zsong a testem, akár a telefonkagyló,
míg bennem, legbelül hatalmas eső zuhog.

Menóra ábrázolás a kafarnaumi zsinagógában, i.sz. IV. sz.
Gyarmathy László felvétele

Levél Dosztojevskijhez

Uram, akár a mennyben élsz most
meghitt viszonyban torz angyalaiddal,
vagy egyszerűen csak szétrohadtál az időben,
mint kártyabarátaid a kártyaasztalok mellett –
itt hagyta ránk egy polcravalónyi
remek könyvet. Szobánk azóta
nem hasonlít más szobákhoz
és nem is fog soha többé. De én, aki
úgy habzsoltak rég, mintha utolsó lakomámon
dözsöltem volna, csupán néhány oldalt
tudok belőled clolvasni. Nem furcsállod?
Vérem a mérgeződés végső határáig telítődött.
Vagy csak védekezési kényszer ez,
Fjodor Mihajlovics? Alig hiszem; hisz még
a bagózásról se tudtam leszokni és az
iszákosságról sem, nemhogy az olvasásról.
Messzire büzlik rólam a hódolat pacsuliszaga
és mégis csak az a
pár sűrű oldal tőled,
semmi több.

Talán egy könyvtáros él rangrejtve bennem,
ki mindenestől újratelemt téged valahányszor
megérint; mint aki falevelet lát aláhullani
s máris a temetőkre gondol vagy saját esküvőjére
és eszébe jut, hogy arca azóta mennyire megváltozott.

De szerencsére én még fiatal vagyok.
És lukas zoknim kibomlott
cérnaszálai, melyek lábujjaimra hurkolódnak,
rád emlékeztetnek folyton. Hogy miért?
Hiába faggatsz, magam se tudom.

Naponta húsz föl villanó látomás
világítja meg előttem jövődöm terepeit,
udvariasan kérve föl a többi távozásra.

Ott látlak olykor téged is az eltűnők közt.
De egy napon nem engedlek magamtól el
s örömnapp lesz ez mindkettőnknek,
még úgy is, akkor is, ha te már csak
porladozol az időben a többiek közt – én veled leszek
és általad örülök majd s helyetted is.

Titkos óhajokat rejtő cédulák a Siratófalban.
Gyarmathy László felvétele

ANTON SÁMÁSZ
(héber nyelven író arab költő)

Önarckép

Itt állok ebben a kék derengésben,
Gyertyaláng-férfiként magányosan.
Idegen nyelv szavai nyüzsörésznek a számon.
Nem anyám nyelve, nem az ő mosolyáé.
S mintha a vérem sziklás mederben rohanna tova
– Evező nélkül imbolygó csónak –
És szél süvöltene fölötte egyfolytában,
Szél, szél, csontomból kitörő szél.
Talán már a húsom is rozsdásodik
S a földön nincs olyan galamb, amely
Vízözön utáni ágacsokhoz hozna nekem.
Idegen nyelvtől kölcsönként test a testem,
Szerelmetlenül sínylődő, elárvult test.
Ó, ezek a másféle szavak, másféle ígék!
Halántékomat szétroppantják,
Májamat gödrösítik
S húzzák le rám az ég sötét függönyeit,
Midőn itt téblábolok e kék derengésben
És megpróbálok új alakba bújni.
Hideg veríték hígítja föl a vérem,
Hátamból, combomból kibugyanó sós lé.
Valódi énem egyre messzebbre iszkol
S megtagadott nyelvemen kiabál vissza nékem.
Még a hajam tövéből is idegen szavak serkedeznek,
Még a körmöm alól is – reszket belé a lábam.
A testem ócskavasból tákolt szobor; legjobban mégis
A szentjánoskenyeret kívánom s a csobogó forrás vizét.
De egy nagy, fekete kakas csapkod körülöttem: Jeruzsálem.

Csoóri Sándor fordításai

A tóra felöltöztetése olvasása után.
Gyarmathy László felvétele